

ਵਿਵਿਅਨ ਬੋਸ ਬੀ. ਜਗਨੰਧਾਦਾਸ ਅਤੇ
ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਨਹਾ, ਜੇ.ਜੇ. ਸਾਹਮਣੇ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਅਤੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਕੰਪਨੀ,

ਲਿਮਿਟੇਡ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1955 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 313

ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1949 ਦਾ X), ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ (1953 ਦੇ LII) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਸੈਕਸ਼ਨ 45A-ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰੈਡਿਟ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਵਿਵਸਥਾ) ਐਕਟ (1951 ਦਾ LXX) ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ - ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ - ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਇਤਫਾਕਿਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ- ਹਰੇਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਰੋਕ-ਰਹਿਤ ਧਾਰਾ-ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ- ਪਿਛਲਾ ਐਕਟ-ਅਗਲੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਐਕਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਕਿਹੜੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹਰੇਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਵਿਆਪਕ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਇਰਾਦਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅੰਤਰ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45ਬੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ, 1951 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਓਵਰਰਾਈਡ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ 1953, ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਸੇਧਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਟ ਸੇਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਣਸੇਧੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

(12 ਮਈ, 1955, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 1954 ਦੇ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 72 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ)। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਮਿ. ਜੇ ਬੀ ਦਾਦਾਚਾਂਜੀ ਅਤੇ ਮਿ. ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਥ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਜਿੰਦਰ ਨਰਾਇਣ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਮ. ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਭਾਰਤ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ, (ਸ਼੍ਰੀ. ਰਤਨਲਾਲ ਚੇਵਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ)।

ਨਿਰਣਾ

ਜਗਨਨਾਥ ਜੇ.- ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 12 ਮਈ, 1955 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਾਹੌਰ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ਸੀ ਜੋ ਨਵੰਬਰ, 1947 ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਭਾਰਤ ਆਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਿਮਲਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਐਂਡ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੈਂਕ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਲਾਹੌਰ ਬ੍ਰਾਂਚ ਵਿੱਚ 1,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦਾ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕੈਸ਼-ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤਾ ਵੀ ਸੀ। ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ 1948 ਵਿੱਚ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਬੈਂਕ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ 4,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਬੈਂਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੈਸ਼-ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। 7 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ LXX) ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ

ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰਾਂ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਕਤ ਲੈਣਦਾਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1952 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਬਨਾਰਸ ਸਥਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ 1,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ (1952 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1) ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ 27 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 (VII of 1913) ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ' ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 29 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪਾਰਟ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ-1952 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1 ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਕਤ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭਵਿੱਖੀ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਵਰ੍ਹਾ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 6 ਜਨਵਰੀ 1953 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ

ਇਸਨੂੰ 1953 ਦੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 8 ਵਜੋਂ ਨੰਬਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 27 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਡੀ.ਡੀ. ਧਵਨ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਬੈਂਕ ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 30 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ 13 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਧਿਆਨ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ 1952 ਦੇ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 20 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 16 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੀ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ, 21 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ, ਪ੍ਰੋਵੀਜ਼ਨਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਜੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੱਸੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। 24 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ, ਆਖਰਕਾਰ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਣ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਦੀ ਅਪੀਲ ਪੈਂਡਿੰਗ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1953, (1953 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ

4), 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ (ਸੋਧ)ਐਕਟ1953 (LII of 1953) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ 30 ਦਸੰਬਰ,1953 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 6 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ 13 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਕਾਰਨ ਸਨ, (1) ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (ਐਕਟ) ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ (2) ਜਿਸਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਡਿਸਪਲੇਅਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਜਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਅਧੀਨ ਸਟੇਅ ਦੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਤੱਕ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਜਾਬਤੇ ਦੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਤ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 8 ਜੂਨ,1954 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (1954 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 123) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਮਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਬੰਬੇ ਲਿਮਟੇਡ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ

ਜੇਕਰ ਉਕਤ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ 18 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 19 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲੱਗਭੱਗ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ 26 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ 1952 ਦੇ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1 ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ 14 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਬਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ 18 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਲਿਮਟਿਡ ਬੰਬਈ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤਹਿਤ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਭੂਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਹਨ-

(1) ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਬਨਾਰਸ ਵਿਖੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

(2) ਇਹ ਕਿ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚਲਾਈ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 171 ਅਤੇ 232 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(3) ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਬੈਂਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

(4) ਇਹ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ 'ਚ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਸਨ-

(1) ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

(2) ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਨਕਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1953 ਦੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਚਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਥੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਹੁਕਮ

ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਖ਼ਤ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 232 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕੁਰਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਬੈਂਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1953 ਵਿੱਚ ਸੋਧੇ ਗਏ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਾ ਤਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 171 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 232 ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹਨ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 232 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਕੁਰਕੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖ਼ਲ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੇਵਲ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੈਧ

ਰੁਕਮ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। । ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬੈਂਕ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਰਵਾ ਕੇ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਮ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਥਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਕੈਸ਼-ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੇ ਕਥਿਤ ਬਕਾਏ ਲਈ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਤਰਜੀਹੀ ਲੈਣਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਪਲਬਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਬੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:

"ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ (ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵਿਆਂ ਸਮੇਤ) ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 (VII ਦਾ 1913) ਦੀ ਧਾਰਾ 153

ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਤਰਜੀਹਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਵਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤੱਥ, ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਜਾਂ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ"।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕੁਰਕੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਜੋ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਕਿ, ਇਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਅਮਲ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਨ (1) ਕੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਅਤੇ (2) ਕੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਸਲ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਤੇ ਐਕਟ 1953 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੰਬਿਤ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 28 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 28 ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਇਸ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ:

"3. ਐਕਟ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ: ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਲ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ"।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 28 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਏ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:

"ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 (1913 ਦਾ VIII), ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 (1908 ਦਾ ਐਕਟ V), ਜਾਂ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1898 (1898 ਦਾ ਐਕਟ V), ਜਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ

ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ, ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ"।

ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਤੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰੇਕ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸਕਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਐਕਟ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਪਬੰਧ ਹੈ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਏ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ, ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਹਰੇਕ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੱਲ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 1951 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦਾ ਐਕਟ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। (ਦੇਖੋ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਐਨ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ, ਸਫ਼ੇ 337 ਅਤੇ 338)। ਉਸਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ 1953 ਦੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ ਨੂੰ 1949 ਦੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ 1951 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲਾਓ ਵੀ. ਪਾਰੁਲੇਕਰ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ

ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਥਾਨਾ, ਬੰਬਈ (1) ਕੇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪੰਨਾ 687 'ਤੇ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ, ਪਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਸਿਵਾਏ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅਪਮਾਨਜਨਕਤਾ, ਅਸੰਗਤਤਾ ਜਾਂ ਬੇਹੂਦਾ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਲਮ ਅਤੇ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਾ ਰਹੇ।

ਹੁਣ ਇਸ ਕਥਨ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਸੋਧ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਣਸੋਧੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਣ-ਸੋਧੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਇਹ ਉਹੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸੋਧ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। 1950 ਦੇ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਹੋਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਉਮਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ,

1952 ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ। ਸੇਧ ਐਕਟ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਨ, "ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁੱਖ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ"। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਅਸਲ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ ਨੂੰ "1950 ਦਾ ਐਕਟ" ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੇਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਐਕਟ" ਅਤੇ "ਐਕਟ ਆਫ 1950" ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਰਥ 1950 ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜਿਸਦੀ ਮਿਆਦ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਉਹ ਸੇਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਜਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੂਲ ਐਕਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦਾ ਐਕਟ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨ ਲਈ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਸੇਧ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13, ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ" ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਐਕਟ ਨਾਲ ਵੀ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜਾ ਹੈ ਜੇਕਰ

ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। "ਸਮੇਂ ਲਈ" ਵਾਕੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਦੋਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵਾਕੰਸ਼ ਵਾਲੇ ਦੋ ਉਪਬੰਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਵਾਲ ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ, ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ/ਨੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਗ III-A ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਕਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਢਾਂਚੇ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਥਿਰਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਬੈਂਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧੀਰੇਂਦਰ ਚੰਦਰ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਬੈਂਕ ਆਫ਼ ਤ੍ਰਿਪੁਰਾ ਲਿਮਿਟਿਡ (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦੇਰੀ ਅਤੇ ਖਰਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬੈਂਕ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਕਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼/ਨੀਤੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1950 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਆਂ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਗ III ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਏ ਅਤੇ 45-ਬੀ 1950 ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਏ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ

ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ। ਪਰ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲੇ ਗਏ ਭਾਗ III-A ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 45-A ਅਤੇ 45-B ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਨਿਵੇਕਲਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਓਵਰਲਾਪਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਵੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਰਾਹਤ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਉਪਾਅ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਪਦੰਡ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਐਕਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਲਾਹੇਵੰਦ ਉਪਾਅ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅੰਤਰ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਜੋ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਵਿਚਲੇ ਉਪਬੰਧ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਰਾਹਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਆਮ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3, ਜਾਂ 5 (2), ਜਾਂ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੋਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਖਾਸਤਾਂ

ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 3 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਅਟੈਚਮੈਂਟਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਆਦਿ। ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਕਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ 'ਤੇ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 15 ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਯੋਗ ਧਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 28 ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ"। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਕਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅੰਤਰ-ਸਬੰਧਤ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਨ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਾਸ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਓਵਰਰਾਈਡ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ, 1951 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਗੈਰ-ਵਿਸਥਾਰਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਮੁੱਖ ਸਹੂਲਤਾਂ ਜੋ ਉਪਲਬਧ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਹਨ (1) ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਸੰਭਾਵਤ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਇਹ 'ਸਮਾਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ' (2) ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, 'ਕੋਰਟ-ਫੀਸ' ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਖਰਚੇ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੇ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ, (3) ਲੈਣਦਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਸ ਸਥਾਨ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਉਸ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਜਗ੍ਹਾ 'ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਮ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਪੈਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਛੋਟੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਜੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਵਿਵਸਥਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਏ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਭਾਗ III-A ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਪਬੰਧ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਭਿੰਨਤਾ ਜਾਂ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਭਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਬੀ ਦਾ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਏ ਅਤੇ 45-ਬੀ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 1952 ਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਇਤਫ਼ਾਕਿਕ ਮਾਮਲੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਆਦਿ, ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜੋ ਲੰਬਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਮੁਨੀ ਲਾਲ ਚੂਨੀ ਲਾਲ (1) ਦੇ ਇੱਕ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਮੁਢਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇੱਕ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ

45-ਸੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ "ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ" ਹੈ। ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਸੇਧ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ:

“ਇਹ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਜੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 6 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਗਾਤਾਰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਲੰਬਿਤ ਰਹੀ। ਇਹ 16 ਮਾਰਚ, 1953, ਅਤੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਦੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 6 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਲੰਬਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਹੁਕਮ

ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ (ਏ) ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਉਸ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਬੰਧਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣੀ ਹੈ, (ਬੀ) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ (c) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਕਤ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 23 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ, ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਏ ਅਤੇ ਬੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ (3) ਸੂਚੀ A ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸੂਚੀ B ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ B ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੇ ਅਧੀਨ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਨਾ ਦਿਖਾਓ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਖ਼ਤ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਤਬਾਦਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬੈਂਕਿੰਗ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ (4) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ "ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ" ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ

ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਪੂਰਕ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ (2) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਦਾ ਆਰਡਰ ਅਵੈਧ ਹੈ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਬਾਦਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਖੁਦ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 17 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ (ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 20 ਮਾਰਚ, 1953, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ) ਇਸ ਲਈ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ, ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, 24 ਅਪ੍ਰੈਲ 1954 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ

ਰੈ। ਸਵਾਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ, 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਬਨਾਰਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸੰਕਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਸੁਵਿਧਾ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਟੇਅ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਨੇ 22 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 2 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਮਾਮਲਾ ਮੁਲਤਵੀ ਰਿਹਾ, ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੱਤਰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਪੂਰਕ ਰਿਪੋਰਟ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਤੁਰੰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੁਲਤਵੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰ 'ਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੀ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਅਤੇ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਦੋ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ 14 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੰਪਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੋਟ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਾਰੀ

ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ। ਨੋਟ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਨਾ ਤਾਂ 23 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਜੱਜ ਦੇ ਮੂਲ ਆਦੇਸ਼, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼, ਜੋ ਕਿ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਦਾ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਹੁਕਮ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਆਦੇਸ਼ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਹੁਕਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-ਜਿਵੇਂ ਕਿ 25 ਜੂਨ, 1954 ਤੱਕ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿਸਦਾ ਹੈ, 25 ਜੂਨ, 1954 ਦਾ ਹੁਕਮ, 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - ਇੱਕ ਤੱਥ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ - ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੀ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਤੱਥ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਦਾਇਰ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਆਧਿਕਾਰਿਕ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ, ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸਮੇਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ।" 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦਾ ਪੱਤਰ, ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀਜ਼ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, 1953, ਜੋ ਕਿ 30 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ,

ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਗਾਤਾਰ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 19 ਮਾਰਚ, 1954 ਦੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੌਜੂਦ ਅਜਿਹੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਲੀਲ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਸਮਰਥ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਵੇਂ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਤੋਂ ਉਲਟ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45-ਸੀ(2) , (3) ਅਤੇ (4) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪ-ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 45-ਸੀ(1) ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੰਬਿਤ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 45-ਬੀ ਅਤੇ 45-ਸੀ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਨੀਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵਧੇਰੇ ਵਾਜਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੰਬਿਤ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ

ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਮਲਿੰਗੀ ਹੋਣ ਲਈ, ਸਾਰੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 25 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਮਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 25 ਜੂਨ, 1954 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਤਬਾਦਲਾ ਸੀ, ਸਹੀ ਹੈ।

ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਲਈ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਦਮਨ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਮਾਨਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉੱਠੇ ਸਨ। ਮਾਨਯੋਗ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਦਮਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਉਸ

ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜਿਸਦਾ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।